

KIRMIZIFARE

ISSN 1300-3291

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 42
Nisan 1995

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı "Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 42

Nisan 1995

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

*

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Ayla Çınaroğlu
Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

*

Grafik Düzenleme:

Sibel Demirtaş

©MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. Kat:4
80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0-212) 252 63 75 -76 * Faks: (0-212) 244 08 60

*

Ayda bir çıkar. Fiyatı: 75.000 TL.

Abonelik bedeli:

Yıllık 12 sayı: 700.000 TL.

Taahhütlü: 868.000 TL.

(Cilt kapağı her yılın sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM 70.

Yurtdışı Taahhütlü: DM 80.

*

Filmler: Reprograf (511 38 26)

Kapak Renk Ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

İç Baskı: Tok Ofset (565 86 34)

Kapak Baskısı: Yenilik Basımevi (243 55 72)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

*

ISSN 1300-3291

Kapak: **Nural Birden**

М.ЕЯНАВА

Önceki sayılarımızda Nisan ayı derginizin biraz değişik olacağını bildirmiştik. İşte size Nisan sayısı! Sayfa düzeninde, yazı karakteri ve puntosunda gözle görülür değişiklikler yapmak isteyen, yalnızca grafik ustalığını değil, çizerliğini de dergimizden esirgemeyen Sibel Demirtaş arkadaşımızı özgür bıraktık. Dileriz siz de yeni Kırmızıfare'nizi bizler gibi beğenirsiniz.

1

Bir başka güzel haberimiz de Kütüphaneler Genel Müdürlüğü'nün Kırmızıfare'ye bu yıl da bütün kütüphanelerimize gönderilmek üzere abone olduğuyla ilgili. Bildiğiniz gibi yalnızca aboneleriyle yaşatılmakta olan dergimiz için Kültür Bakanlığı'mızın bu aboneliğinin büyük önemi var.

Edebiyat ve sevgi dolu günler,

Fatih Erdoğan

KİLEDEKİLER

Gemim Gidiyor..... Ayla Çınaroğlu 3

Bamyacı Kız..... Handan Derya 4

Timsahları Beklerken..... Aslı Niyazioğlu 8

Fındıkfaresi..... 15

Ayl.,..... James Oliver Curwood 19

Kekeme..... Eveline Hasler 23

Pembeler Diyarı Prensesi..... Melek Güngör 26

Bir Kitap Bir Yazar..... Selma Erdoğan 32

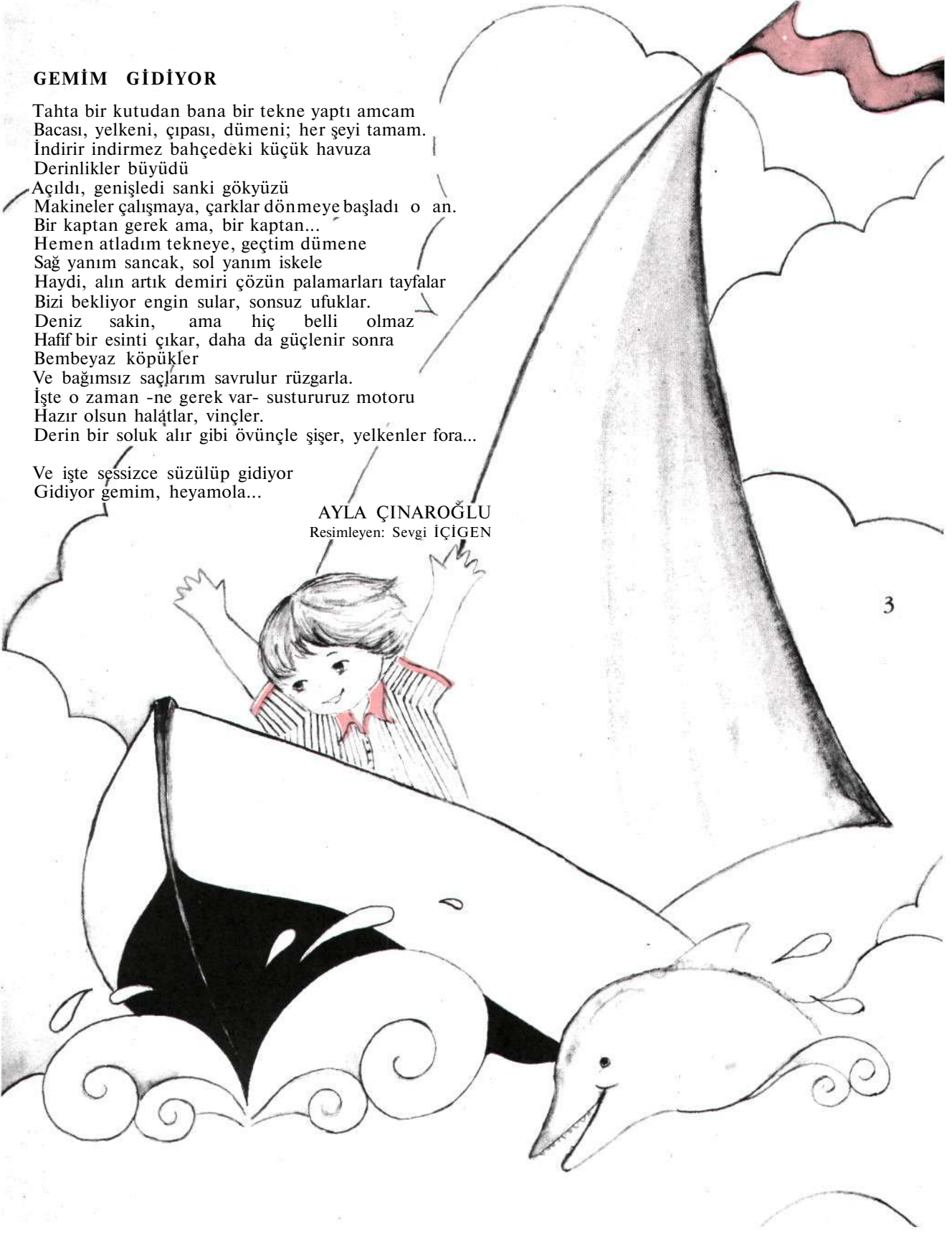
GEMİM GİDİYOR

Tahta bir kutudan bana bir tekne yaptı amcam
Bacası, yelkeni, çıpası, dümeni; her şeyi tamam.
İndirir indirmez bahçedeki küçük havuza
Derinlikler büyüdü

Açıldı, genişledi sanki gökyüzü
Makineler çalışmaya, çarklar dönmeye başladı o an.
Bir kaptan gerek ama, bir kaptan...
Hemen atladım tekneye, geçtim dümene
Sağ yanım sancak, sol yanım iskele
Haydi, alın artık demiri çözümler palamarları tayfalar
Bizi bekliyor engin sular, sonsuz ufuklar.
Deniz sakın, ama hiç belli olmaz
Hafif bir esinti çıkar, daha da güçlenir sonra
Bembeyaz köpükler
Ve bağımsız saçlarım savrulur rüzgarla.
İşte o zaman -ne gerek var- sustururuz motoru
Hazır olsun halatlar, vinçler.
Derin bir soluk alır gibi övünçle şişer, yelkenler fora...

Ve işte sessizce süzülüp gidiyor
Gidiyor gemim, heyamola...

AYLA ÇINAROĞLU
Resimleyen: Sevgi İÇİGEN

BAMYACI

KIZ

HANDAN DERYA

Resimleyen: SİBEL DEMİRTAŞ

Kıyı boyunca öyle çok yazlık ev vardı ki... Ana caddeyi bir baştan birbaşa dolaşın, denizi asla göremezdiniz. Evlerden bir set vardı, sahil ile yol arasında. İnsanlar yılın en az üç ayını geçirirlerdi yazlıklarında. Tatil günlerinde dışarıdan gelenlerle birlikte çok kalabalık bir siteydi. Yıldızların bahçeli, tek katlıydı yazlık konutları. Komşularının evleri de tek katlı ve bahçeliydi. Bahçeleri, alçak duvarlar ayırırdı.

Yazlık sitede günler deniz, güneş, eğlenceyle geçiyordu. Deniz yine çok güzeldi. Su yüzeyi kıpırtısızdı. Kıyı ve deniz, her gün olduğu gibi, kalabalıktı. iyi yüzenler açıkları yeğliyorlardı.

Yıldız, yüzmeyi yeni öğrendiğinden hep sığ yerlerdeydi. Beline varan su içinde bir o yana bir bu yana yüzdü durdu. Yüzmekten yorulunca, güneşlenen annesinin yanına çömeldi ve o günkü kalesini yapmaya koyuldu. Biraz sonra yanlarına komşuları Sevgi Teyze geldi. Annesi ile Sevgi Teyze'nin söyleşmesi hep çok uzun sürdüğünden, artık bu kaleyi rahatlıkla tamamlardı. Kovasıyla su taşımaya başladı.

O günkü söyleşide, gündemde yine Nilay Teyze ve tavukları vardı. "Bahçede çiçek bırakmadı bu tavuklar," diyordu Yıldız'ın annesi. "Toprağı eşelemeleri de cabası!"

"Köy mü burası? Yazlıkta tavuğun ne işi var?" dedi Sevgi Teyze.

"Her tarafta pislikleri var! Yıka yıka çıkmıyor."

"Gidip kendisine söyleyeceğim! Ya tavuklarına sahip ol! Ya da yakalarsam tüylerini yolarım!" diyeceğim.

Yıldız, yaz başından beri Nilay Teyze'nin tavuklarını büyüklerinden dinledi durdu. Her dinleyişinde daha çok kızdı tavuklara ve Nilay Teyze'ye, Annesi tavukların tüylerini yolarken ona yardım edecekti. Bunları düşünürken, bir yandan da kalesinin son düzeltmelerini yapıyordu. Tam o sırada bamyacı kız görüldü:

"Bamyacı... Bamyacı geldi!"

Aşağı yukarı her gün aynı saatlerde gelirdi kıyıya bamyacı kız. İlk

bamyalarını satar, sonra da elbiselerini çıkarır. Altında mayosu vardır her zaman. Çok da iyi yüzer. Kurulanmadan giyinir. Yürür, gider. Etrafa bakınarak, salına salına geliyordu yine. Kız, sepeti kumların üzerine bıraktı. Terazisini çıkardı. Birkaç kişi sepetin yanına kadar geldi; kimisi, yanına çağırdı onu.

Yıldız, bamyacı kıza göre kendini hep çok şanslı bulurdu. Belki, biraz da acırdı ona. Bamyaları satmak için çırpınıp didinmesini üzümlere seyrederdi. Kendisinin ise para kazanmak gibi bir derdi yoktu. Yaptığı tek iş, sabahtan akşama dek güneşlenmek, yüzmek, oynamak, yemek, içmek, gezmekti. Bamyacı kıza yardım etmeyi, onu bu çileli yaşamından çekip çıkarmayı isterdi.

Güneş'tepelerinde yükseliyordu. "Kalkalım," dedi, annesi. Toparlandılar. Eve doğru giderlerken, Yıldız, bamyacı kıza göz göze geldi. Gülümsedi. Bamyacı Kız da belli belirsiz bir tebessümle karşılık verdi ona.

Yıldız evde yıkandı, yemeğini yedi. Sonra da bahçeye oynamaya çıktı. O da ne? Nilay Hanım'ın tavukları güzelim akşam sefası çiçeğini galeyayıp durmuyorlar mı? Bu kadarı da fazlaydı. Annesiyle Sevgi Teyze çok ama çok haklıydılar. Tavuğun buralarda ne işi vardı? Annesinin yapamadığını kendisi yapacaktı. Gidip Nilay Teyze'yle konuşacaktı. Düşündüğünü de yaptı. Doğruca Nilay Hanım'ın evine gitti. Bahçe kapısını açtı. İçeri girdi. Kapının zilini çaldı.

Açan olmadı. Nilay Teyze yoktu. Belki de kıyıdaıdı. Yıldız daha sonra yeniden gelecekti. Kapının önünden ayrılırken birden yan taraftaki kümesin farkına vardı. O güne dek hiç yakından görmemişti kümesi. İçinde bir merak uyandı. Nasıl bir yerdi acaba? Yaklaştı. Minik bir evcikti bu. Peki içi nasıldı? Tavuklar burada nasıl yaşıyorlardı? Küçük kapıyı açtı. Kapı kendi boyunda var, yoktu. İçeri girdi. Loştı. Ürktü, geri çekildi. Daha sonra, follukları, follukların birisinde yatan kırmızı tavuğu seçebildi. Tavuk, hiçbir tepki göstermeden öylece duruyordu. Yumurtluyor muydu ne? Yıldız biraz daha yaklaştı. Aaa... Follukta dört yumurta! İlk kez görüyordu böyle bir şeyi. Çok ilginçti. Daha fazla kalamazdı. Çıkmaya davrandı.

Tam o sırada dışarıdan bildik bir ses duydu.
"Bamyacı... Bamyacı geldi."

Anlaşılan bamyacı kız satışını tamamlayamamıştı. Belki de onun yolunu gözleyen yoksul kardeşleri vardı. Bu kıza yardım etmeliydi. Ama nasıl? Birden gözleri yumurtalara takıldı. Bamyacı kızın kardeşleri kesinlikle açtı. Zaten Nilay Teyze'ye de çok kızıyordu. Daha fazla düşünmedi. Gömleğinin ucunu kaldırdı. Yumurtaları folluktan aldı, buraya koydu. Hızla kümeden çıktı. Bamyacı kızın sesinin geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Biraz sonra onu gördü. Evlerden birinin merdivenine oturmuş, para sayıyordu. Doğruca yanına gitti. Kız, işine öylesine dalmıştı ki, Yıldız'ın gelip başucunda durduğunun neden sonra farkına vardı.

"Benim adım Yıldız"

"İyi. Benimki de Cansu."

"Bamyaları satamadın mı?"

"Sattım. Yalnızca bir kilo kaldı. Onu da nasıl olsa satarım."

Yıldız, eteğindeki yumurtalardan ikisini eline alıp uzattı ona.

"Al bunları," dedi.

"Kaça satıyorsun?"

"Satmıyorum ki. Sana veriyorum."

"Neden bana veriyorsun peki?"

"Yardım olsun diye. Bak, iki tane daha var. Hepsini al."

"Sen ne diyorsun?" diye diklendi Cansu. "Senden yardım isteyen oldu mu?"

Yıldız beklemediği bu tavır karşısında ne diyeceğini bilemedi. Bamyacı kız, onun duraksadığını görünce bu kez sesini yumuşatarak sürdürdü konuşmasını:

"Bizde yumurtadan bol birşey yok! Çiftliğimizde tam üç yüz tavuk var. Yalnızca tavuk olsa neyse... Kaz, ördek, hindi var. İnek bile var. Sabahları süt dağıtan araba da bizim. Sanırım, sen bizim ineklerin sütünü içiyorsun."

Yıldız şaşkınlıktan donakaldı. Bamyacı kız neler söylüyordu böyle?

"Peki, neden bamyacı satıyorsun?" diyebildi yalnızca.

"Neden satmayayım? Bizim bostanların bamyaları bunlar. Hem kazanıyorum, hem de denize girip eğleniyorum. Kazandıklarımı biriktiriyorum. Kitap alacağım."

Yıldız daha fazla düşünmedi. Ok gibi fırlayıp, gerisin geriye koşmaya başladı. Dosdoğru tavukların kümesine koşuyordu. Nilay Teyze'nin bahçe kapısına vardığında soluk soluğaydı. Evde kimse var mı yok mu düşünecek durumda değildi. Bir an önce yumurtaları yerine koymalıydı. Kapıyı yavaşça açtı, içeri girdi. Kümes kapısını araladı. Deminki tavuk folluktaydı yine. Yıldız, onu ürkütmemeye çalışarak içeriye süzüldü. Yumurtaları folluğa yerleştirdi. Yine yavaş adımlarla dışarıya çıktı. Kümesin kapısını kapattı. Sonra hızla koşup bahçe kapısından dışarı attı kendini. Eve doğru, çabuk adımlarla yürüdü.

Tam bahçe kapısından içeriye girmişti ki bir de ne görsün? Annesiyle Nilay Teyze verandada oturmuşlar konuşuyorlar. Yıldız'ın yüreği ağzına geldi. Kesinlikle onun hırsızlığıydı, konuşulan. Yer yarılrsa da içine girseydi. Ya da buhar olup havaya

karışsaydı. Derken, kulağına gelen sözlerle olduğu yere çakılıp kaldı.

"Tavuklarım sizi çok rahatsız ediyor biliyorum," diyordu Nilay Teyze. "O kadar da dikkat ediyorum. Yine de arada kaçıyorlar işte. Kusura bakmayın."

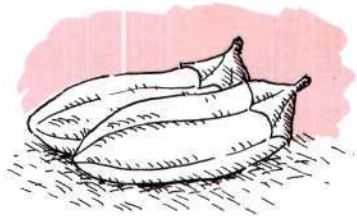
"Asla rahatsız olmuyoruz," diyordu annesi. Bir iki çiçek eziyorlar, hepsi bu.

Pisliklerini de yıkarsın temizlenir. Komşuyuz! Bu kadarcık da nazımız geçecek birbirimize. Lütfen rahat olun."

Kulaklarına inanamıyordu Yıldız. Daha biraz önce, "Tavukları yakalarsam!" diyen annesi değil miydi?

Anlaşılan, bugün Yıldız için özel bir gündü. İki önemli deneyim edinmişti. Bu da bir kazançtı. Ve Yıldız, bunun bilincindeydi. Her gün aynı geçecek, hep denizde yüzecek, eğlenecek değildi ya...

Nilay Teyze'ye, "Hoş geldiniz," demek için verandaya doğru yürüdü.

TİMSAHLARI BEKLERKEN

ASLI NİYAZİOĞLU

Resimleyen: KEMAL URGENÇ

Timsahların masalı bu. Uzun, upuzun ırmaklarda geçen. Bir görünüp bir kayboluyor timsahlar. Güneş ışıkları ve dalgalar vuruyor üzerlerine.

Kalın derileri, sivri dişleri var. Sarımsı gözlerini ise bir defa görüp anlatabilen hiç olmamış. Timsahların masalı bu. Ama durgun sularda başlıyor. Sazlıkların güvenli bir köşesinde Togo ağlarını kuruyor. Tatlı, güneşli bir sabahla başlıyor masal.

8

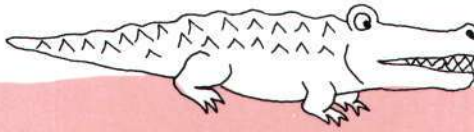
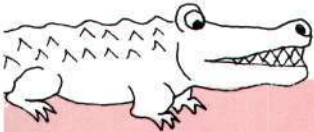
Sabah çoktan geldi. Togo çalışmaya başladı. Yine de bir türlü uyanamadı. Nedense çok uykusu var. Dikkatini toplamaya ne kadar çalışırsa çalışsın balık ağları hep birbirlerine dolaşıyorlar. Bazen de Togo'nun ayaklarına, ya da sazlara sorunlar çıkartıyorlar. Togo onlara kızıyor. Gözleri de yardımcı olacakları yerde kapalı kapalı veriyor. Yarı kapalı gözleriyle esnemesi arasında ağları idare etmeye çalışıyor. Tüh! Yine dolaştılar! Karmakarışık!

Naom tam zamanında ortaya çıkmasaydı, o ağlar asla hazırlanamazdı. Togo iyice uyandı. Kendini iyice işine verdi. Yine de, ne kadar dikkat etseler de kolay değildi. Ağlar çok ağırdı. Togo ve Naom ise ufak tefek. Canla başla çalıştılar, liflediler, püflediler. Ama doğrusunu söylemek gerekirse hallerinden

memnundular. Ne kadar homurdansalar, güneşten terleyip, misinalara takılıp takılıp dursalar da, Büyük Av hazırlıklarına yardım edebilmek hoştu. Geçen yıl ağların yanına bile yaklaşmalarına izin verilmezdi, ama bu yıl... Onların da görevleri vardı artık. Av kayıklarını hazırlamayı tercih ederlerdi belki ama, Pamma'nın dediği gibi sorumluluğun büyüğü küçüğü olmaz. Togo ve Naom ciddiyetle, gülüşerek ağları onardılar. Kolay olmadı. Akşama kadar sürdü.

Yorgun argın döndüler köylerine. Karanlık basmış, ateşler yakılmıştı. "Nerede kaldınız?" diye söylendi Naom'un annesi. Merak edilmişlerdi galiba. İşimiz uzun sürdü demek Togo'yla Naom'a güç geldi. Tencerenin çevrelerindeki yerlerini alırlarken, yolda Gine Papağanları'ndan gördüklerini, biraz oyalandıklarını söylediler. Anneler kızacakları yerde gülüştüler. Ve çocukların tabaklarını tepelemesine doldurdular. Yemek çok güzel gözüküyordu. Bir de küçük kızlar kıkırdamasa. Uyku nasıl da hızla çöküyordu.

Togo tatlı tatlı ısınırken sohbetleri takip etmeye çalıştı. Büyük Av hazırlıklarından bahsediliyordu. Rüzgârlar çok uygunmuş bu sene. Herkes umutlu. Ateş çıtırdıyordu.

Kürek yapımlarından konuşuldu. Yeni ağlar için alınması gereken misinalar hatırlatıldı. Biraz daha dinlemeye çalıştı Togo. Ama artık karşı çıkamıyordu yorgunluğa. Uyuyakalmış.

Gece sessizdi.

Sabahsa binlerce çeşitli gürültüyle kesip attı geceyi. Papağanlarla tukanların dayanılmaz seslerine, Togo'nun bebek kardeşinin ağlayışları eklendi. Ayrıca ayak sesleri, bungalovun tahta duvarlarından sızan güneş ışığı. Yeni bir gün. Aceleyle ve yapılacak birçok işle başlayan. Togo, ağların onarımına, yakacak çalı çırpı toplamaya, balıkların temizlenmesine yardım etti. Nehir boyunca koşturup durdu. Ağır ağları bazen Naom'un yardımıyla, bazen de tek başına oradan oraya taşıdı. Abisi Po, "Bakın bakın Togo'ya," dedi. "Kendi başına neler de yapıyor." Togo gülümsedi ve, "Ben önden gidiyorum," diye seslendi Naom'a. Nehrin aşağı kısımlarında onları bekleyen, gözden geçirilmesi gereken daha birçok ağ vardı. Bıçağını, misinalarını toparlayıp işine doğru ilerledi. Gölgesi de arkasından.

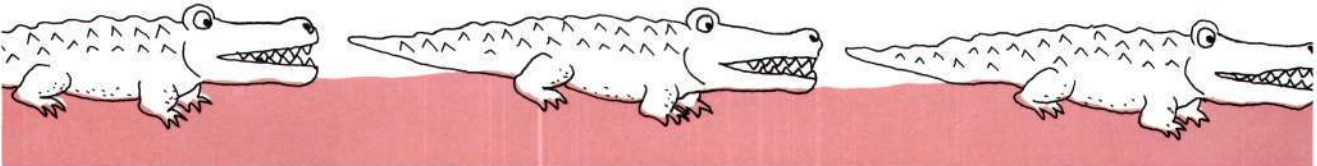
Naom, köyde kalmıştı belki ama Togo yalnız değildi. Nehir boyunca yürürken, hemen yanı başında küçük bir gölge onu takip ediyordu. Durunca duruyor, yürüyünce yürüyor, arkasına dönüp sağı solu kolaçan edince hemen ağaçların arkasına saklanıyordu. Togo, gölgeyi açık ve net bir şekilde hiç görmemişti. Yine de onun kim olduğunu tahmin edebiliyordu. Küçük Kiki'ydi bu. Peki neden hep

onu takip ediyordu? Neden öteki küçüklerle birlikte köyde oyunlar oynamıyordu? Merak yüzünden herhalde. Bir de belki Kiki'nin nehir boyunca dolaşmayı çok sevmesinden. Ne olursa olsun, Togo Kiki'yle pek ilgilenmemeye karar vermişti. Birkaç kez, yakalamak için Kiki'nin arkasında koştursa da ulaşamamıştı. Küçük gölge hemencecik çalılarının arasında kayboluyordu. Arkasından seslenmişti. Kiki cevap vermemişti. Togo da daha fazla uğraşmamıştı. Zaten işi başından aşkındı. Bir de çoluk çocukla mı uğraşacak? Ağlar dikkatsizliğe asla izin vermezlerdi. İşte böyle... O gün de, diğer günler gibi geçiyordu. Laf, söz dinlemez ağlarla ve arkasındaki sessiz gölgeyle.

"Kahretsin!" Yine dolanmıştı lanet ağlar. Yanlış bir ilmek Togo'nun son iki saatlik çabalarını eskisinden de kötü bir düğüme dönüştürmüştü. Olduğu yere çöktü. Elleri acıyordu. Ve hepsinden kötüsü ağlar gururunu kırmıştı. Naom gelince ona ne diyecek? Hiçbir şeyi doğru dürüst beceremiyordu. Kötü kötü ağlara baktı.

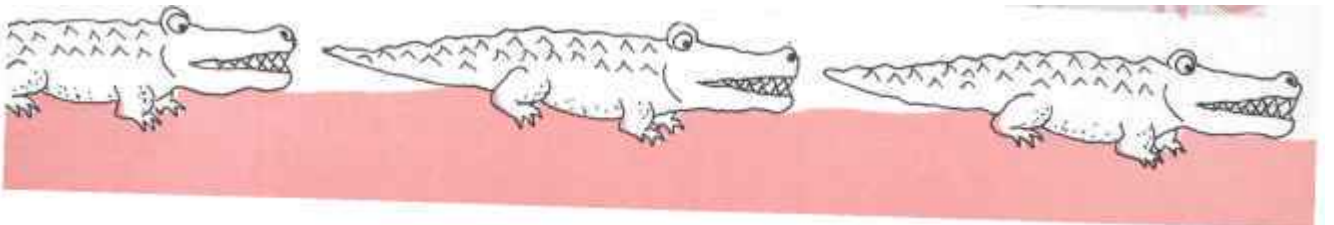
Gölge yaklaştı. O da dikkatli dikkatli ağları inceledi. Togo iyice rahatsız oldu. Kötü bakışlarını bu sefer Kiki'nin üzerine çevirdi. Kiki bu bakışların farkına varmadı bile. Hiç kımıldanmadan duruyordu. Tüm dikkati ağların üzerinde toparlanmıştı. Togo tam kırıncı bir şeyler söyleyip, Kiki'yi iteleyecekti ki garip bir şey oldu. Temel düğüm kendiliğinden çözüldü. Kiki'nin yüzüne tuhaf bir ifade gelmişti.

"Nasıl yaptın bunu?" diyebildi Togo.

"Bilmiyorum" dedi Kiki. Ve biraz ilerideki kütüğe yerleşip hurma ağacı kabuklarından ufak kayıklar yapmaya geri döndü. Togo şaşkın şaşkın kaldı. Güç bela kendisini toplayıp işine devam etti. Naom gelince ona hiçbir şey söylemedi. Ama bir gözü hep Kiki'nin üzerindeydi. Şu kenarda aptal oyunlar oynayan, bazen de onu seyreden küçük kız gerçekten de düğümü çözmüş müydü? Yoksa yanılıyor muydu? Naom dikkatli olması için onu uyardı. Ama Togo'nun kafası karışmıştı bir kez. Kiki'nin gitmek için kalktığını görünce Naom'u da, ağları da bırakıp koşturdu.

"Kiki, bekle bir dakika!" Kiki korktu. Öyle korktu ki durduğu yerde kalıverdi.

"Düğümü sen çözdün değil mi Kiki?"

"Hayır."

"Ama..."

"Nehir çözdü. Ben rica ettim."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum."

"Bana öğretir misin?"

"Bana Tukan sesi çıkartmayı öğretir misin?"

Togo güldü. Çünkü Tukan sesi çıkartmak kolaydır. En küçükler bile rahatlıkla becerirler bunu. Çeşit çeşit kuş sesi çıkarttı Togo. Papağanlarla Pikat'ları da taklit etti. Sonra, "Bak, şimdi," dedi. Kısa bir ıslık.

"Dudaklarını şöyle büzeceksin." Kiki de dudaklarını öyle büzdü. Ama sadece seslerden bir kaos çıktı ortaya. Yakındaki dallardan birindeki Tukan korkup uçtu. İkisi de güldüler. "Epeyi çalışman lazım," dedi Togo. "Senin de," dedi Kiki ve kıkırdarak köye doğru koştu.

Sonra gece, sonra sabah, ve yine ağlar.

Togo iplerle boğuşuyor, Kiki yakınlarda bir yerlerde oyun oynuyor. "Kiki yardım edecektin," diyor Togo.

(Parmaklarına ipler dolaşmış, iplere parmakları) Çok karışık buluyor bunları Kiki. "Karışık olduğunu ben de biliyorum," diye homurdanıyor Togo.

"Ne yapmalıyım?" (Kan ter içinde Togo) Hiçbir şey. Nehrin gizlerinin düğümlerini çözebilmek için ne kadar uğraşılsa uğraşılsın boşunaymış. Ve bunları çözebilmek

için çırpınmaktansa nehri dinlemeliymiş. (Togo durdu. Ağlar yeterince canını sıkımişti. Bir de hiçbir şey bilmeyen, Tukan sesi bile çıkartamayan bir kızın ukalalığı çekilir şey değildi. Durdu ve kötü kötü Kiki'ye baktı.)

"Dinle." Kiki'nin sesi öylesine kesindi ki Togo denileni yaptı. Ve uzaklardan hafif bir ses gelmeye başladı. Togo dinledikçe arttı. Şimdi sadece o vardı. Bir kalp atışı gibi. Ama o kadar vurgulu değil. Daha çok suyun şırıltısına benziyor. Togo dinledikçe ağların düğümleri çözülmeye başladı. Ne Togo, ne de Kiki parmaklarını bile kıpırdatmamışlardı. Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Togo, yerinden fırladığı gibi Naom'u çağırmaya gitti. Bu korkunç buluşu ona ve diğerlerine göstermek için sabırsızlanıyordu. Bulabildiği arkadaşlarını toplayıp ağların başına getirdi. Kiki şaşkın şaşkın onlara baktı.

"Dinle," dedi Togo. Hepsi dinledi. Kuşlar, rüzgâr, nehrin gürültüsü. Ama olağandışı hiçbir şey olmadı. Öteki düğümler olduğu gibi kaldı. Bir daha denedi Togo. Yine bir değişiklik yok. Naom ve diğerleri gülüşerek uzaklaştılar. Ağlarının, düğümlerinin ya da oyunlarının başına döndüler. Sadece Kiki kaldı. Ve Togo son bir defa denedi. Oldu. Nehir sadece yalnızlarken duyulur oluyordu.

Daha sonraki seferlerde de gördüler ki, yanlarında başkaları olduğunda Togo'nun yine kaba kuvvete başvurması, acıtıncaya kadar elleriyle uğraşması gerekiyordu. Oysa Togo yalnızken ya da Kiki'yleyken, o kadar

uğraşmasına hiç gerek yok. Nehir düğümleri çözüyor, Togo coşkuyla sesleri dinliyor, Kiki gülümsüyor.

"Acaba nehir onlara bir şeyler mi söylüyordu?" Bazen merak ediyorlardı. Nehrin konuştuğunu ama anlayamadıklarını düşünüyorlardı. Nehri sadece duymak değil, dinlemek de isterlerdi. Ama o güzel, bir kalp atışını andıran gümbürtünün arkasına geçemiyorlardı. Belki beklemeli. Nehir gelsin, onların dillerinde konuşsun diye beklemeli. Oturup ağları onarıırken

nehri dinliyorlar. Ama hep o anlamsız, etkili sesler. Beklemeli.

Onlar sessiz sessiz nehrin kenarında otururlarken, köy her geçen günle biraz daha

hareketleniyordu. Büyük Av

hazırlıklarının son zamanları. Kayıkların ziftlenmesi bitti.

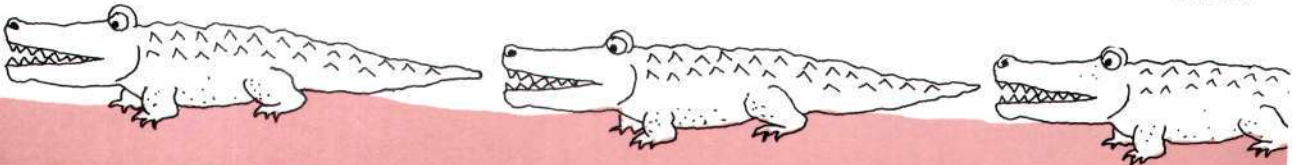
Kuruyunca üzerlerine kat kat boya çekildi. Boyamaya tüm köy halkı katıldı.

Herkesin elinde fırçalar. Her yer heyecanla dolu.

Togo ve Kiki nehrin konuşmasını beklemenin yanı sıra köyün hazırlıklarına da katıldılar. Geceleri koskocaman ateşler yakılmaya başlamıştı. Yemekler

düzenleniyor, sonra başarılı av için küçük tılsımlar hazırlanıyor, şarkılar söyleniyordu. Herkes mutluydu.

Togo ve Kiki biraz sessizliği tercih ederler miydi? Belki. Nehir onlarla

konusmaya karar verir de duyamazlarsa diye korkuyorlardı. Şenlikler korkularına üstün geldi. Ağların onarımı da bitince nehri dinlemeye pek gidemez oldular. Hazırlıkların en heyecanlı zamanı gelmişti. Mızraklar yapılıyordu. Sivri sivri uçlarıyla meydandaki yerlerini almaya başlamışlardı. Büyük Av'ın genç savaşçıları belirleniyordu. Teker teker, ya da gruplar halinde açıklanıyordu seçilenler. Önceden aşağı yukarı kimin katılacağı belli olsa da son ana kadar tüm adaylar heyecanla beklerlerdi. Adayların ailelerinde de ayrı heyecan. Katılacağı belli olanlar büyük mutlulukla mızraklarını seçmeye başlarlardı. Kalay taşları işlerdi bütün gün ve gece. Mızrak başlarını sivrileştirmeye. Ayrıca av renklerine boyanmalar da başlardı. Çeşitli köşelerde de kazanlar kaynıyor, tılsımlar hazırlanıyor.

Bütün bunlar baş döndürücüydü. Ama Kiki için her şeyden daha etkileyici bir şey vardı: Masallar. Hazırlıklar sırasında masalların, efsanelerin her an ve her yerde anlatılmasına bayılıyordu. Tam olarak neden bahsedildiğini anlayamasa da, masalların tonu bambaşkaydı. Büyüler de, nehrin anlatabilecekleri de önemini kaybetti. Büyük Av kafilesinin son gecesinde çalınan davulların arasında duyulmaz, hatırlanmaz oldular.

Davullar,
tamamlar,
şarkılar...

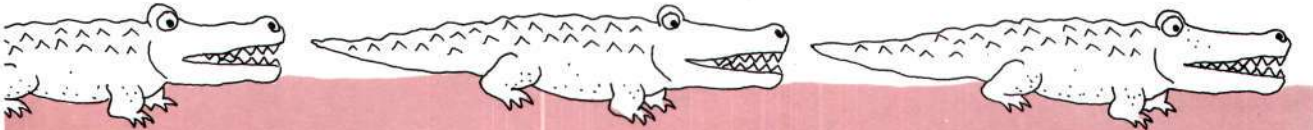
Son gece sabaha kadar ateşler yandı. Sabah çok erkenden de, Büyük Av kafilesi uzaklaştı. Herkes bungalovlarına çekildi. Eğlence

bitmişti. Togo ve Kiki uzun uzun uyudular. Herkes uzun uzun uyudu.

Togo uyandığında ağır bir sessizliğin içinde buldu kendisini. Bazıları uyanmış, bazıları hâlâ uyuyordu. Ateşler sönmüştü. Uyananlar ortalığı tepkiyorlardı. Küller temizleniyor, davullar sandıkların diplerine yerleştiriliyor. Tek bir kıpırtı yok, tek bir ses yok. Bazen birkaç papağan duyuluyor. Ama onlar bile geveze değiller bu sabah. Togo koş a koş a nehre gitti. Nehirden de hiç ses çıkmadığını duydu. Şaşırdı. Gidip Kiki'yi buldu. O da kapılarının önünde öylesine oturuyor. O da bir şey duymuyormuş.

Davulların gecesinden sonraki gün tatil ilan edilirdi. İnsanların çoğu uyurdu, dinlenirdi. Çocuklar da gürültüsüzce oynarlardı. Tüm bunlar sessizlik demek. Kayalıkların üzerine yerleşip her şeyin nasıl böyle kımıltısız olabileceğini düşündüler. Öğleye kadar hiçbir şey olmadı. Öğleden sonra da. Akşamüstü oyalanmak için Togo bir masal anlatmaya başladı. Büyük Av hazırlıkları sırasında anlatılan, Kiki'nin pek iyi kavrayamadığı masallardan birine başlamıştı. En basit kelimeleri seçerek, kısa cümlelerle anlatıyordu. Yavaş yavaş, kesik kesik. Ama çok güzeldi. Sazlıklar da katıldılar dinlemeye. İğde ağaçları başlarını eğdiler. Kiki gözlerini kocaman kocaman açtı. Togo anlatıyordu.

Geceleri sabahlar, sabahları geceler izlerken Togo anlatmaya devam etti. Köyün sessizliğinden kaçıp günlerini kayalıklarda geçirdiler. Bazen öteki çocuklar da katılıyorlardı onlara. Masallar hiç kesilmeden, acele de

etmeden sürüyordu. Dinleyiciler gelip gitti. Nina, birkaç kaplumbağa, sazlar, iğde ağaçları, bazen Pikatlar, bazen Kio, her zamanki yerinde, ayakları suya sarkmış Kiki. Masallar sürüyordu. Gece yatmaya gittikleri zaman bile fısıltılar kalıyordu arkalarında. Ve fısıltılar devam ediyordu. En azından öyle olduğunu sanıyorlardı.

Sandıkları bir şey daha vardı. Sanki, uzaktan uzağa nehir onları dinliyordu. Ama susmuştu. Belki de nehrin kendilerini dinlediğini sanmak hata. Bu masalların hepsi zaten nehrindi. Neden tekrar tekrar dinlemek istesin ki? "Sıkılır," dedi Togo bir akşam eve dönerlerken. Kiki katılmadı ona.

Masallar çok güzeldi. Togo çok güzel anlatıyordu.

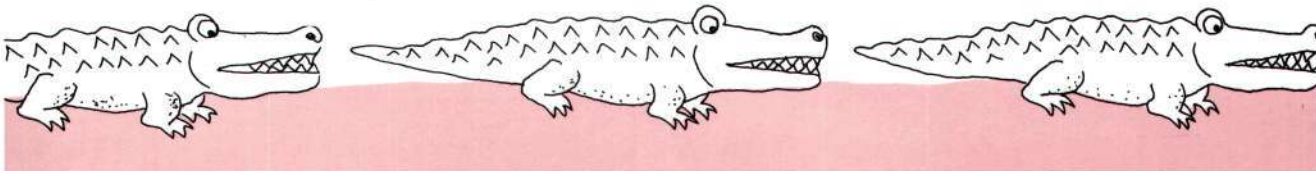
Papağanlar uzaktaki papağanları çağırıyorlardı. İğde ağaçları başka şeylerle ilgilenmez olmuşlardı. Geveze pikatlar bile pür dikkat dinliyorlardı son günlerde. Gökkuşağıyla ekmek çiçeğinin masalıydı o sırada anlatılan. En heyecanlı yere gelmişlerdi. Ağabeyleri, Kurramon'u öldürmek için ava çıkarmışlardı. İstiridye ağzını açtı. Gagasında kan damlayan küçük mavi kuş havalandı. Soluk bile almaya çekindi herkes. Herkesin kalbi gümbür gümbür attı. Güm güm güm. Aynı hızda. İğde ağacıyla Nina'nın, Togo'nun, papağanların kalbi aynı ritimde gümlüyordu. Dalgalarla, şekillerde bu gümlemelere kaptırdılar kendilerini. Güneş ışıkları. Hepsî heyecanla bekliyordu. Kurramon Öldürüldü. Ama bitmedi masal. Ölünce ekmek ağacına dönüştü. Ve masal yine bitmedi. Bizimkilerin kalp

atışları ekmek ağacının yanından bir türlü ayrılmadılar. Hatta, "Masal bitiyor, uzaklaşalım," demek yerine iyice yaklaştılar. Kurramon'un kalbine katılacak kadar yakın. Onun kalbi olacak kadar yakın. Tek ve kesik bir gümbürtü duyuluyordu şimdi. Büyük av hazırlıkları, pazar yeri, karmakarışık ağlar hepsi bu güm gümün içindeydi. Ne zaman geldikleri bilinmiyor. Sanki hep oradaydılar. Sanki hep o kocaman kalp atışının parçası olmuşlardı.

Kalp atışı, ritminden hiçbir şey kaybetmeden sürdü gitti. Tamtamları andırıyordu biraz. Çok derinlerden geliyordu.

Kalp atışlarının içinde yavaş yavaş bir timsah belirdi. İriceydi timsah, gözleri yarı kapalı. Uyuyor gibi. Rüya görüyor gibi. Ama timsahlar da hiç belli olmaz. Timsahtan biraz korktular. Kiki sımsıkı tuttu Togo'nun elini. Kalp atışıysa hiç kesilmedi. Bir timsah daha çıktı ortaya. Önceki kadar iri, önceki kadar umarsız. Yosun yeşili bir renk almıştı çevreleri. Timsahlar koyu yeşildi. Timsahlar yüzüyor, kıvrıla kıvrıla dolaşıyorlardı. Bir timsah daha geldi. Sonra bir tane daha. Geceydi sanki. Dolunay bulutların arasında belirdi. Timsahlar yüzmeye devam ettiler.

Timsahların masalıydı bu. Timsahlar bir görüldü bir kayboldu. Yüzyılları taşıyan gözleri yarı kapalı. Kalp atışlarının içinden geldiler. Kalp atışlarına döndüler. Arkalarından sabah geldi. Nehir son kelimedden sonra sustu.

Fındıkfare si

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

SEVDİKLERİM

Kırmızıfaremi okumayı severim ben
Annemin beni öpmesini severim ben
Yazı da kışı da severim ben
Güzel elmaları yemeği severim ben
Her zaman bir şiir yazmayı severim ben
Bir çocukla oynamayı severim ben
Tabii ki bir de,
Ders yapmayı severim ben"
Defne Mete/İstanbul

İLKBAHAR SEVİNCİYLE

Açmış yine çiçekler kırlarda,
Kuşlar cıvı cıvı uçuşuyor.
Kuzular otluyor çayırarda,
Kelebekler neşe saçıyor.

15

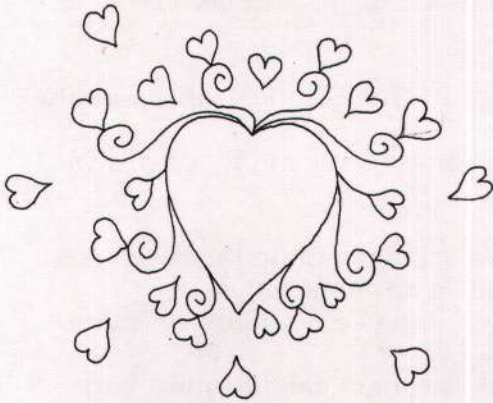
Yağmurlar düşüyor damla damla,
Güneş de açınca birden,
Gökkuşağı oluşuyor.
Renkleniyor bulutlar.

Sincaplar topluyor,
Arılar bal topluyor.
Çocuklar coşuyor,
Sevinçle oynuyor.

Herkes bir heyecan içinde,
Bir tebessüm var yüzlerde.
Neşe ve mutluluk dolu insanlar,
Tabii ki ilkbahar geldi diye!

İdil İNCE

Ö. Efdâl İlkokulu 4-B/ 251

GÖKKUŞAĞININ BAHÇESİ

Yazan: Dilek KAPTAN

Ne güzeldir Gökkuşağı
Büyüler insanı
Sarı yeşil mavi
Ne hoştur renkleri

16 Yağmurlu bir ilkbahar sabahıydı. Henüz uyanmıştım. Her zaman yaptığım gibi, ilk önce çiçeklerimle konuştum. Daha sonra odamın penceresinden, bahçedeki ağaçlara günaydın diyebilmek için dışarıyı izlemeye koyuldum. Aaa! Bir de ne göreyim! Güneş, şakacı yağmurun arkasında, elinde şemsiyesiyle bana gülümsemiyor mu? Aklıma, neden gökkuşağının onlarla birlikte olmadığını sormak geldi. Bilirsiniz, güneş ve yağmur, gökkuşağının en yakın arkadaşlarıdır. Ne zaman onlar gökyüzüne birlikte dolaşmaya çıksalar, yanlarında hep gökkuşağı olur.

Tabii kendimi tutamayarak sordum:

"Gökkuşağı hasta mı? Niye sizinle birlikte değil?" Güneş sabırsızlıkla sorumu cevapladı:

"Artık o, bizimle dilediği zaman gezemez. Bakması gereken bir bahçesi var."

"Nasıl bir bahçe?"

Yağmur hemen söze karıştı:

"Orasını sana söyleyemeyiz. Fakat eğer gökkuşağını ve onun bahçesini çok merak ediyorsan, sana söz, bir gün seni, onunla tanıştıracamız."

Bunun üzerinden, günler, haftalar geçti. Ben hep odamın penceresinden güneş ve yağmuru bekledim.

Günlerden bir gün, güneş, yağmur ve gökkuşağını el ele tutuşmuş, bana doğru yaklaştığını gördüm. Öyle mutlu olmuştum ki anlatamam. İçimden dağlara tırmanmak geliyordu. Gökkuşağı bana doğru yaklaştı. Upuzun kanatlı

renğârenk bir kuşa benziyordu. Kanadını uzattı ve bana sihirli bir sesle "Gel!" dedi. Dikkatlice kanadına yerleşerek, rüzgâr ve yıldızlarla tanıştım. Bir ara aklıma bahçe geldi. Hani şu bakmak zorunda olduğu bahçe.

Heyecanla:

"Bahçe nerede?" diye sordum.

Gökkuşağı sevinçle:

"İstiyorsan hemen gideriz," dedi.

Birden beni, yemyeşil bir bahçenin içindeki sayısız çiçeklerden birinin üzerine bıraktı. Ne kadar rahat oturuluyordu üstünde. Zavallı çiçeği daha fazla yormamak için üzerinden indim. Etrafı dolaşmaya başladım. Hayatımda gördüğüm bahçelerin, içinde en muhteşemiydi. Artık bahçesini de görmüştüm. Çok mutluydum. Gökkuşağı hakkında her şeyi biliyordum. Elimle gökkuşağına işaret ederek,

"Haydi beni eve götür. Annemin bana kızmasını istemem," dedim.

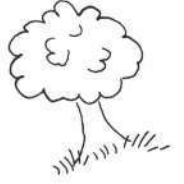
Beni odamın penceresine kadar getirdi. İçeri girdiğimde o çoktan uzaklaşmıştı.

BU NASIL DÜNYA?

Ozon tabakanı deldiler
Havanı kirlettiler
Seni mahvettiller
Bu nasıl dünya?
Çevren her yanın beton
Yerlere tükürdüler
Yine seni Pisletiler
Bu nasıl dünya?
Kulaklarım çınıyor
Dünya bir çöl oluyor
Tüm canlılar ölüyor
Bu nasıl dünya?
Dünya susuz kalıyor
Yeşiller yok oluyor
Havalar kirleniyor
Bu nasıl dünya?

Nergis TÖMEN

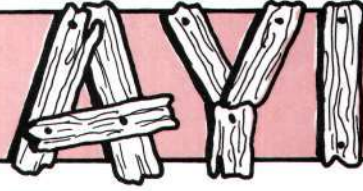
TOMURCUĞUM

Ben bir tomurcuğum
Baharda açan
Ben bir tomurcuğum
Güneşle doğan

Ben bir güvercinim
Güneşle uyanan
Sevgi ve barış dolu
Bir güne başlayan

Deniz YURTBAY

Ö. Efdâl İlkokulu 4-A Sınıfı

James Oliver Curwood

Kivatin Ülkesi'nde sessiz bir yaz ortası hüküm sürüyordu. Bölgede insandan eser yoktu. Vahşi hayvanlar geçici olarak dünyalarını ellerine almışlardı. Her yandan bolluk ve bereket akıyordu. Nina ile Miki kestiriyorlardı. Miki arkadaşını uyandırarak dolaşmaya ikna etti. İkisi de büyümüşlerdi. Dere yatağına geldiklerinde o güzelim böğürtlenleri yemeğe başladılar. Bir hırsızın yiyeceklerini çalmaya çalıştığını fark ettiklerinde sessiz adımlarla gürültüye doğru gittiler. Kara Ayı Pitu beklemediği bir anda saldırıya uğradı. Ancak Nina'dan daha iri olduğu için Pitu savaştan galip gelmek üzereydi. Nina'nın iniltisini duyan Miki Pitu'nun kulağını ısırdı. Nina da Pitu'nun altından sıyrılmıştı. Pitu'nun anası kızgınlıkla onlara doğru gelirken önce Nina ardından da Miki hızla uzaklaştılar.

azın son ve güzün ilk, çok güzel, güneşli altı haftası süresince, eylülün ortasına kadar, ayı ile köpek, hep günbatısına doğru yürüyerek Jackson's Knee, Touchwood Gleanvater ve Tanrı Gölü ülkesini geçtiler. Tabiatın en sevdiği yer haline getirmiş olduğu yüz bin metre karelik geniş alanda çok şeyler gördüler. Bazı uzak ve ıssız köşelerde büyük kolonileri buldular, susamuru sürülerini baskına uğrattılar; çeşitli Ren geyiklerine o kadar çok rastladılar ki... Artık onlardan korkmuyorlardı; onlardan kaçacak yerde bu hayvanların otladıkları çayırlara ve bataklık kıyılarına cesaretle atılıyorlardı. Yere yıkılmış evlere rastladıkları zaman Niua, artık onun yakınında eğlenmek için ısrar etmiyordu. Çünkü avı büyük

değişiminin ilk içgüdüsel sezilerini Kuaska-Hüp'nun ilk belirtilerini hissediyordu.

Miki, ekimin başlangıcından önce arkadaşındaki bu değişimin hiç farkında olmamıştı. O sıralarda Niua gitgide, özellikle serin geceler gelip sonbaharın esintisi havayı soğuttukça daha çok kaygılı olmaya başladı. Bu başıboş gezintide artık Niua öne geçiyordu ve bir şey, esrarlı birşey aramış gibi görünüyordu; Miki bunu ne hissedebilir, ne görebilirdi.

O zaman atalarının içgüdüünün çektiği Niua, doğuya yöneldi; anası Nuzak'la babası Suminitik'in memleketine dönüyordu. Miki onu izledi. Geceler gittikçe serinliyordu. Karabatağın bağırışında hüznü bir anlatım, bir acı ve yakınma vardı. Ormanın insanları kulübelerinde ve çadırlarında don

sabahlarının havasını içlerine çekerek tuzaklarını balık ya da kunduz yağı ile yağıyorlar, mokasenlerini yapıyorlar, kar raketlerini ve kızaklarını tamir ediyorlardı; zira karabatağın sesi kuzeyden kışın ağır ağır inmekte olduğunu haber veriyordu.

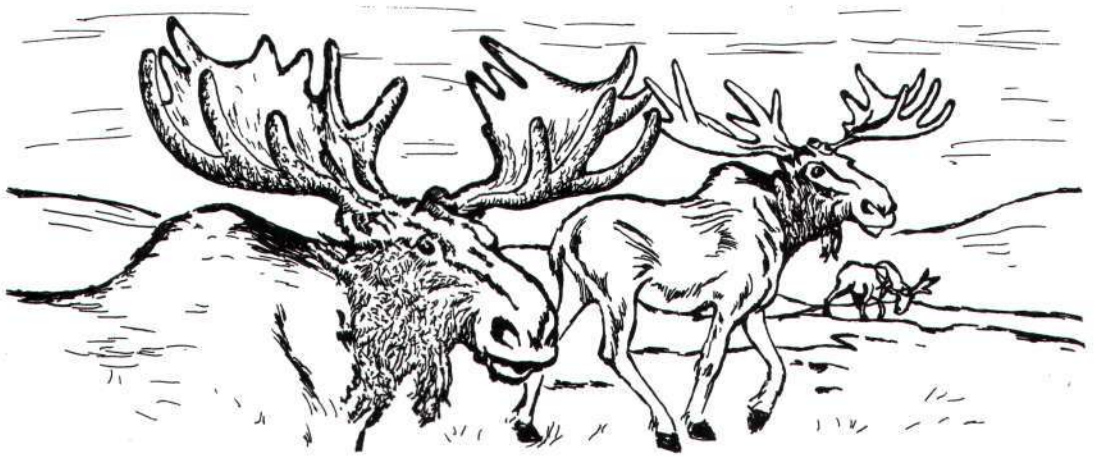
Kasım girdi.

Miki belki de ilk karın yağdığı günü unutamayacaktır. İlk bakışta dünyanın bütün kuşlarının beyaz tüylerini dökmekte olduklarını sandı. Sonra ayaklarının altında

çürümüş kütüklerin kurumuş gövdelerini yutmaya koyuldu. Sonra bir kayalığın içindeki kocaman bir oyuğa girdi, sonunda aradığı şeyi bulmuştu; bu derin, karanlık ve ılık bir mağara idi.

Niua Nuzak'ın onu dünyaya getirdiği aynı ine uzun uykusuna yatmak için dönmüştü.

O gece, Pipu-kestin, ilk kış fırtınası, kuzeyden bir çığ gibi, binlerce öküz'ün böğürmesini andıran bir rüzgarla indi. Wild'in bütün yüzü üzerinde tek varlık kalmadı.

yumuşak ve soğuk dokunuşu duydu. Bu damarlarında yeni bir ateş dolaştırdı ve içinden kurtların kışı karşılarken duyduğu o vahşi ve ürpertici sevinç geçti.

Niua üzerindeki etki ise bambaşkaydı, o derece ki, bundan Miki bile kuşkulandı ve belirsiz bir tasa ile olacakları bekledi. İlk kar yağdığı günden başlayarak arkadaşının garip ve anlaşılmasız bir iş yaptığını gördü. Ayı, önceleri hiç besin olarak almadığı şeyleri yemeye, yumuşak çam iğnelerini,

Mağaranın dibinden, Miki fırtınanın iniltilerini, gümbürtülü saldırışlarını giriş yeri önünde kamçılanan karın ışığını dinliyordu. Niua'ya sokulup büzüldü. Bir sığınak bulmuş olduklarından dolayı pek memnun hissetti kendini.

Gündüz olunca mağaranın ağzına yaklaştı. Uğradığı şaşkınlık bir ses çıkarmasına engel oldu, fakat dün bırakmış olduğundan bambaşka bir dünya görüntüsü karşısında gözleri faltaşı gibi açıldı. Her yer bembeyazdı, göz

kamaştırıcı, körleştirici bir beyazlıkta idi. Güneş yükselmişti ve gözlerine binlerce altın ok gönderiyordu. Görüşünün erişebildiği uzaklara kadar yeryüzü değerli taşlarla işli bir örtüye bürünmüş gibiydi. Miki bu kadar güzel bir gün görmemişti; kalbi bu andaki kadar hiç çarpmamıştı; kanı hiçbir zaman böylesine vahşi bir ateşle tutuşmamıştı.

Nerdeyse ağlayacaktı. Koşarak Niua'ya geldi. Mağaranın karanlığı içinde havladı ve arkadaşını burnu ile itti. Niua yarı uykulu bir homurtu çıkardı, bir an başını kaldırdı, sonra yeniden bir yumak gibi kıvrıldı. Miki boşu boşuna ona gündüz olduğunu, gitme zamanı geldiğini anlatmaya çalıştı. Niua karşılık vermedi. Biraz sonra köpek mağaranın ağzına döndü, ayının, arkasından gelip gelmediğini görmek için bekledi. Canı sıkılarak bir saat süresince karın üzerinde gezindi, fakat mağaradan üç metre uzağa gitmedi. Üç kere Niua'nın yanına gelerek onu kaldırmaya ve gün ışığına çıkarmaya uğraştı. Kovuğun dibi karanlıktı, ve köpek Niua'ya, dışarısı günlük güneşlik olduğu halde, burada kalarak hâlâ gecenin hüküm sürdüğünü sanmasının bir yanlışlık olduğunu anlatmaya çalışır gibi görünüyordu. Boşuna gücünü tüketiyordu. Niua uzun uykusuna başlıyordu: O şimdi Uske-po-amiyu'nun, ayların rüyalar ülkesinin sınırındaydı.

Sonunda, Miki dişlerini Niua'nın kulağına saplama niyetinden vazgeçti. Mağaranın yakınında boşuna oyalanma yüzünden pek

dertlenmişti. Son bir defa daha Niua'nın yanına geldi, sonra tek başına çıkıp vadiye indi.

Acıkmıştı, fakat bu fırtına sonrası ona pek az yiyecek bulma şansı veriyordu. Tavşanlar tüm yıkık ağaçların ya da kovukların içine saklanmışlardı ve ılık yuvaları içinde rahat rahat duruyorlardı. Fırtına süresince hiçbir canlı dışarı çıkmamıştı. Köpek tek bir hayvan izine bile rastlamıyordu; bazı yerlerde omuzlarına kadar yumuşak kara gömülüyordu. Dereye kadar kendine bir yol açtı, ama yanına varınca onu tanıyamadı. Dere buzlarla çevrilmişti ve donuk bir görünüşü vardı. Sesi bile değişmişti; Şimdiki mırıltısı, yazın ve güzün tatlı çağlıtısına hiç de benzemiyordu.

Miki çekine çekine biraz içti: Su soğuk, buz gibi idi. Yavaş yavaş onda, bu yeni dünyanın içinde hayatın ateşli nabzının atmadığı fikri uyanıyordu. O yalnızdı, yapayalnız! Başka her şey saklanmıştı; sanki her şey ölmüş ve bu beyaz kefene sarılmıştı.

Niua'nın yanına döndü ve bütün gün, orada yattı ve geceleyin de mağaradan dışarıya bir adım atmadı.

Tan ağarırken bir kere daha Niua'yı uyandırmayı denedi. Fakat daha az ısrar etti ve onun kulağını ısırmak gereğini duymadı. Bir şey olmuştu, anlayamadığı bir olaydı bu, hiç düşünmeden bunu hissediyordu. İçine garip bir korku düştü, bu hal hiç de hayra alamet değildi.

Avlanmaya çıktı. Ayın parlak

aydınlığı ve yıldızların kırpışan ışığı altında tavşanlar çılgınca bir dansa girmişlerdi, ormanın kıyısındaki kar onların ayak izleri altında sertleşmişti. O sabah Miki kahvaltısını güçlük çekmeden buldu. Avını öldürüp yedi. Sonra bir tane daha ve arkasından bir tane daha boğazladı. Böylece durmadan devam edebilirdi, zira karlar üzerindeki ayak izlerinin belirttiği tavşan yuvaları onlar için hakiki tuzaklar oluyordu. Miki cesaretinin yeniden doğduğunu ve yaşama sevinci ile coştüğünü hissediyordu. Şimdiye kadar hiç böylesine avlanmamış, böğürtlenli dere yatağında bile bu kadar bol yiyeceğe rastlamamıştı. Tıka basa karnını doyurdu, sonra tavşanlardan birini Niua'ya götürdü. Hediyesini arkadaşının önüne koydu ve hırıldamıya başladı. Fakat Niua'dan pek derin bir iç çekişten ve hafifçe durumunu değiştirmekten başka bir karşılık alamadı.

Öğleden sonra, ayı yavrusu saatlerden beri ilk defa olarak ayaklarının üzerinde doğruldu, gerindi ve ölü tavşanı kokladı. Fakat onu yemedi. Miki'nin şaşkın bakışları önünde kendi üzerinde birkaç kere döndü ve kumdan yatağında yeniden uykuya daldı.

Ertesi gün, aynı saatte, Niua tekrar uyandı. Bu sefer mağaranın ağzına kadar ilerledi ve birkaç lokma kar yuttu. Fakat yeniden tavşanı yemeyi reddetti. Tabiat ona midesini ve bağırsaklarını dolduran çam iğnelerini ve kuru kabukları yerinden oynatmamasını

bildiriyordu. Sonra tekrar uyudu ve bir daha hiç kalkmadı.

Günler günleri kovaladı. Kış şiddetlendikçe Miki kendini gitgide daha yalnız hissediyordu. Tek başına avlanıyordu.

Bütün kasım ayı süresince Niua ile uyumak için her akşam mağaraya döndü. Ayı yavrusu ölü gibiydi. Yalnız vücudu sıcaktı, soluk alıyordu ve arada bir boğazından kısa sesler çıkarıyordu. Fakat bu Miki'nin büyük dostluk, yol arkadaşlığı arzusunu tatmin edemezdi.

Bir akşam, çok uzaklarda avlanan Miki, ilk defa olarak mağaraya dönmekten vazgeçti ve devrik bir ağacın altında uyudu. O andan sonra servi'nin çağırısına dayanması daha güç bir hal aldı. İkinci, sonra bir üçüncü akşam mağaraya dönmedi.

Ayı yavrusu Miki'nin kesin olarak mağaradan ayrıldığının farkında olmadı. Belki derin uykusunun içinde iyiliksever ruh'un bu gidişi haber verdiğini işitmiştir. Zira birçok günler boyunca rüyalarında kaygılandırıcı bir hareketlilik oldu. Şüphesiz ki Ruh:

"Sakin dur ve uyu," diyordu. "Kış uzundur. Irmaklar kapkara ve soğuktur, göl buzlarla kaplıdır, donmuş olan çağlayan beyaz devleri andırmaktadır. Uyu! Miki, akarsuların denize gitmesi gibi, kendi yolunu izliyor. O bir köpektir, sen bir ayısın. Uyu!..."

KEKEME

EVELINE HASLER

Çev: Necdet Neydim / Res: Attila Akdeniz

23

Bir zamanlar bir çocuk vardı. Bu çocuğun hiçbir farkı yoktu. Ama işte o ilk gün kekelemeye başladı. Adı sorulunca.

"Adın ne?" diye sormuştu öğretmen.

Çocuk en arka sırada oturuyordu. Arkadaşlarının başlarının üstünden masasının yanında ayakta duran öğretmene baktı. (Hakan uzunca boylu, çelimsiz ve çekingen bir çocuktur.) Sesim acaba yeterince güçlü mü? diye düşündü, acaba bu kadar sırayı aşip öğretmene ulaşır mı? Avuçları terledi. Gücü yettiğinde bağırmağa çalıştı, "Ha-" diye kekeledi, ardından tekrar denedi, "Ha- Ha" ama ardını getiremedi.

Sınıftaki bütün çocukların başları geri çevrildi. Çocuk ona bakan elli çift göz ile karşı karşıya kalmıştı. Hepsisi gülmeye hazır gibi bakıyorlardı.

"Ha- Ha- Ha" diye yeniden denedi.

"Ha- Ha- Ha" diye gülmeye başladı çocuklar. Sınıf kahkahalarla çınladı.

İşte o günden sonra ona "Ha- Ha" adını taktılar. Aslında çocuğun adı Hakan Haktanır'dı. Uzun bir adı vardı. Adını söylemesi gerektiğinde sanki görünmez bir sarmaşık köküne takılmış gibi tökezleyiveriyordu.

Çocuklar her seferinde onunla alay ediyorlardı. Hakan tahtaya çağrıldığında hepsi heyecanla başlarını geriye çeviriyorlardı. Hakan'ın hata yapmasını sabırsızlık içinde bekliyorlardı.

Öğretmen bir gün bir palmye ağacının altında duran siyah derili bir çocuğu gösterdi ve "Bu çocuk nerede oturuyor?" diye sordu.

"Sen söyle Hakan!"

"Af! Af- Afrika," diye kekeledi Hakan.

"Af! Af!" diye çığlığı bastı çocuklar. En küstahlarının bile birazcık olsun uslu durduğu ilk günden daha da fazlaydı kahkahaların gürültüsü. Kötü bir niyetleri yoktu, ama iyi niyetli de değildiler. Aslında hiçbir şey düşünmüyorlardı. En kötü şeyler de hep böyle hiçbir şeyin düşünülmediği durumlarda meydana gelir.

Çocukların kahkahaları büyüdüğü, Hakan'ın korkuları da o denli artıyordu. Korkuya kapıldıkça da daha kötü kekeleyordu. Daha kötü kekeleydikçe de çocuklar daha fazla gülüyorlardı.

Hakan okulda ağzını açmaya cesaret edemiyordu.

Teneffüslerde yalnız başına duruyordu.

"Hakan'la kimse oynamıyor mu?" diye sordu öğretmen.

Çocuklar omuz silktiler. "Müthiş kekeleyor," "Bay Ha- Ha" diye yanıtladılar.

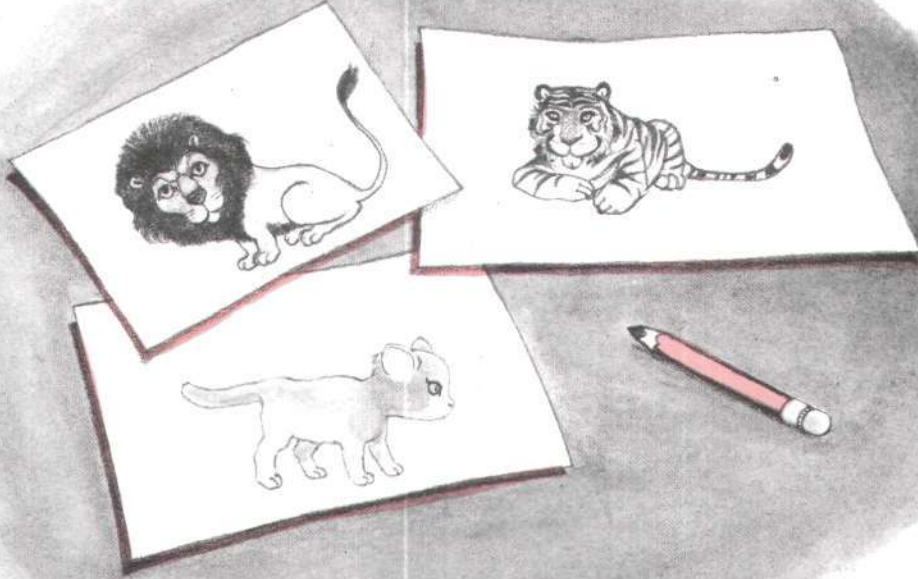
"Onunla ne yapılır ki?"

Acaba onlar Hakan'ın hiç bakmadan aslan, kedi ve kaplan resmi yapabildiğini biliyorlar mıydı?

Peki ya dört metre uzağı tükürebildiğini biliyorlar mıydı?

Teneffüste çıkletini arkadaşıyla seve seve paylaşabileceğini?

Onlar, bunların hiçbirini bilmiyorlardı. Onlar yalnızca onun kekeleydiğini biliyorlardı.

Pembeler Diyarı Prensesi

MELEK GÜNGÖR

Siz hiç dereleri pembe akan bir ülke gördünüz mü çocuklar? Ben gördüm. Hem sadece dereler değil, yeşil diye bildiğimiz otlar da pembeydi orada. Gökyüzünde ise hep pembe bulutlar dolaşıyordu. Ülkenin en büyük tepesinin üzerinde de kocaman bir pembe şato vardı.

Tavşanları pembeydi, kedileri pembeydi, tarla fareleri, hatta hamam böcekleri bile pembeydi o yerin. Nerede miydi o dediğim ülke? Yoo, bunu bilemem işte, ben sadece şöyle bir geçiyordum oralardan, yolumu kaybettim ve kendimi o harikulade pembeler diyarında buldum. Eh gelmişken bu güzel şatoda kimler yaşıyor diye bir bakayım dedim, uçan pelerinime büründüm ve pencerelerden birine kondum. Ah! Ne kadar güzeldi o şato çocuklar, ne kadar güzel! Pembe atlas perdeler, pembe ipek halılar... Daha ne isterseniz pembe renkli, hepsi oradaydı. Sevgi ve hayranlıkla bu güzel

şeyleri izlerken birden pembe bir kapı açıldı ve içeriye o güne kadar görmediğim güzellikte bir peri kızı girdi. Peri kızı diyorum çünkü insanlardan ayrıcalıklıydı onlar, şeffaf gibiydi hepsi. Ben çocukken babam söylemişti bunu. Kız pembe saçlarını topuklarına kadar bırakmıştı. Sanki bir şelale gibiydi o ipek saçlar. Gözleri, hele gözleri... Acaba rüya mı görüyorum diye gözlerimi ovuşturdum. Hayır, rüya değildi bütün o şato, o ağaçlar, o tepeler ve o ırmaklar, hepsi gerçektir. Peri kızı da bunların içinde en

27

gerçek olanıydı. Ama ağlıyordu o güzel kız. Ağladıkça da gözlerinden dökülen yaşlar pembe, paha biçilmez incilere dönüşüyor ve odanın içinde etrafa yayılıyorlardı.

"Ah!"diyordu peri kızı, "Ben insanları seviyorum, hele yeşillikler ülkesi kralının oğluna ise deli gibi aşığım. Ne kadar üzgünüm ben."

Bu arada kapı yine açıldı, başında kocaman bir taç bulunan bir kadın girdi içeriye. Bu herhalde ülkenin kraliçesi olmalıydı.

"Pembeler diyarının periler prensesi," diye kızına seslendi. "Sizi üzgün görüyorum, bana derdinizi söyleyiniz."

Periler prensesi kendini toparlamaya çalışarak,

"Hayır üzgün değilim anneciğim," diye mırıldandı. Ama annesi yerde inciye dönüşen gözyaşlarını görmüştü, eğilip onları topladı ve kızgınlıkla,

"Gözyaşlarınız burada prensesim, unutmayın düğününüzde gözyaşı incileri size mutsuzluk verir. Tabii eğer onlardan bir elbise yapacak kadar çok olurlarsa."

"Oh! Hayır," diye atıldı peri kızı, "Onlar mutluluk gözyaşları anneciğim."

"Umarım öyledir," diyen kraliçe büyük bir azametle dışarı çıktı.

Güzel peri kızı üzgün, pencereye yaklaştı.

"Ne kadar fena," diyordu, kendi kendine "Ağlamak bile yasak bana." Ona görünmeye karar verdim, çünkü ben çok yumuşak kalpliyimdir ve bu güzel, pembe peri kızına çok acımuştım. Görünür hale geldim. Usulca saçlarından tuttum. Bilirsiniz periler ürkektirler, çok korktu ama sonra bana alıştı. "Kimsiniz?" diye sordu önce.

"Önemli değil," dedim, "Yardım etmek isterdim sana." Başını üzüntüyle salladı.

"İmkânsız," dedi, "Pembeler diyarında her şey imkansızdır."

"Deneyelim istersen," dedim, "Bak benim de burada bulunmam imkânsız gibi görünüyor ama buradayım işte."

Aklı yattı buna.

"Nasıl bir çözüm bulursunuz derdime, üç gün sonra evleniyorum."

"İyi ya işte," dedim.

"Anlayamayacağınızı biliyordum," dedi. "Ben buradaki erkeklerden biriyle evlenmek istemiyorum. Çünkü kadınların aksine hepsinin rengi mordur. Üstelik hepsi de timsaha benzerler."

28 "Hepsi bu kadar mı?" dedim, "Doğrusu pek inanmamıştım. Ama pembe kapı tekrar açıldı, içeriye adeta sürünürcesine korkunç bir yaratık girdi. Peri kızının dediği gibi mor renkliydi üstelik. Güzel peri kızının rengi pembeden kırmızıya dönüştü birden. Korkuyla yerlere kadar eğildi. Ben de hemen görünmez oldum.

Çirkin peri kızın yanına geldi.

"Bugün ne kadar güzelsiniz sevgili eşim," dedi. "Size bu saraydan daha da yüksek bir saray yaptıracağım. Benden başka kimse sizi görmesin istiyorum." Peri kızı iyice kızardı. Herhalde periler üzülmüş

kırmızı

oluyorlar diye düşündüm..

Çirkin adam o güne kadar görmediğim
garip ama çok güzel bir kolyeyi peri kızının
boynuna taktı ve teşekkür bile beklemeden çıktı
gitti. Peri kızı kolyeye bakmadı bile, elini
kaldırdı, oda bir anda bir yığın sevimli peri kızı ile
doldu. Sevgili prenseslerinin etrafında toplanıp onu teselli
için şarkı söyleyip dans etmeye başladılar. Tekrar ortaya
çıktım. Peri kızları hemen odanın dört bir tarafına
kaçıştılar. Peri prensesi onlara korkmamalarını işaret etti.

"Kim bu adam?" diye sordum.

"Prens Morpi" diye cevapladı peri kızı, "Annemin akrabası,
benimle evlenecek. Ama ben yeşillikler diyarının yakışıklı
prensini seviyorum. Ona bu ülkenin sınırındaki gölde
yılanırken rastladım. O da beni gördü ve sevdiğini söyledi
ama ben pembe renkli bir periyim, onunla evlenemem."

"Üzülme," dedim ona, "Çünkü sen bugüne kadar gördüğüm en güzel
peri kızıydın. Insanoğullarının peri kızlarıyla evlendiğini çok duydum."
Ama bunu dememe kalmadı, birden sanki gök yarıldı çocuklar, peri
kızları hep birden yok oldular, sadece güzel pembe prenses kaldı
ortada. Kraliçe ve Morpi büyük bir kızgınlıkla ortaya çıktılar.
Kraliçe: "Ben sana dememiş miydim Morpi," diye bağırdı. "İğrenç bir
insan oğluna aşık bu kız. Evet hem de yeşillikler ülkesinin prensine.

Ben ne yapacağımı biliyorum şimdi."

Güzel peri kızı annesinin ayaklarına kapandı.

"Yok olmama izin verin anneciğim," diye yalvardı.

"Morpi ile evlenmek istemiyorum."

"Hayır," diye bağırdı annesi. "Seni insanoğlunun beğenemeyeceği
kadar çirkinleştireceğim. Böylece gerçek sevginin sadece periler
arasında olabileceğini öğreneceksin. İnsan ırkı çirkinle asla gönül
vermez." Bunu dedikten sonra Morpi'ye bir işaret yaptı ve bana
dönerek elini kaldırdı. Ama hiçbir kötülük yapamadı. Çünkü ben
kötülüklerle karşı cennet bahçelerinde açan kokulu çiçeklerin
şerbetinden içmişim oraya gelmeden önce. Bu sefer kızına döndü,
şöyle bir elini kaldırdı. Zavallı kızcağız birden tek dişli, çalı saçlı bir
acuze oluverdi. Morpi buna kahkahalarla güldü. Kraliçe tekrar bağırdı.

"İşte şimdi çok çirkinsin, Morpi'den de çirkin. Onu istemedin: Şimdi
o seni bu çirkin halinle isteyecek, çünkü seni çok seviyor. Ama bu
büyünün bozulması ancak bir şartla mümkün, o insanoğlu seni bu
halinle beğenip öperse. Böyle bir şey olmayacağına göre Morpi ile

evleneceksin."

"Yoo" dedi Morpi. "Bu çirkin yaratıkla evlenmem halacığım. Ben gidiyorum." Kraliçe iyice kızdı bu işe.

"Şaka ediyorsun herhalde diye homurdandı."

"Hayır" dedi çirkin Morpi. "Artık o çirkin bir kız ama ben yakışıklıyım, onunla evlenmeyeceğim." Bunu söyledikten sonra elini kaldırıp kapıyı açtırdı ve kibirli bir hava içinde kuyruğunu sağa sola sallayarak çıktı, gitti. Kraliçe yeğeninin kızıyla evlenmek istememesine çok üzülmüştü.

"Ne kötü bir şey bu," diye söylenerek çıktı. Çünkü kızının eski haline gelmesi için insanoğlu

yeşillikler diyarı prensinin onu öpeceğine hiç mi hiç inanmıyordu. Hemen peri kızına yanaştım. Çirkin çipil gözlerle bana baktı.

"Neden sende gitmiyorsun?" diye sordu.

"Seni yeşillikler diyarına götüreceğim," diyerek pelerinime sardım ve beraberce oraya doğru uçmaya başladık. Burası pembeler diyarının aksine mavi ırmakların aktığı, ağaçların, otların, yeşil çalılıkların içinde türlü renkte kuşların öttüğü bildiğimiz yeryüzüydü. Pembeler diyarının prensesini yavaşça gölün kıyısına bıraktım, ben de bir kenara çekilip beklemeye başladım. Evet işte yakışıklı prens geliyordu, ama çok üzgündü doğrusu.

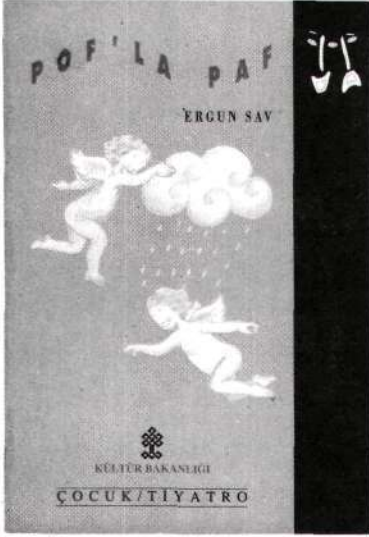
"Pembeler diyarı prensesine aşığım," diyordu kendi kendine, "Ah ne kadar üzgünüm, çünkü onu bir daha göremeyeceğim." Prens bu sırada göldeki çirkin aksini seyrediyordu. Prensini görmemişti. Birden şarkı söylemeye başladı. Çok güzel bir şarkıydı bu, prene olan aşkını anlatıyordu. Prens durup çirkin peri kızına baktı.

"Pembeler diyarı prensesi," diye haykırdı ve koşup ona sarıldı. O kadar sevinmişti ki prensesin çirkinliği onu hiç etkilememişti. Sevgiyle öptü çirkin kızı. İşte mucize olmuştu şimdi. Pembeler diyarının prensesi o güzel, tatlı haline dönüverdi. Ama prens ona o kadar aşıktı ki çocuklar, bu değişikliğin farkında bile değildi.

Belki de peri kızının çirkinliğini bile fark etmemişti, ne dersiniz?

İşte böyle, büyük bir sevinç içinde yeşillikler prensinin sarayına gittiler, prensin babası kırk gün kırk gece süren bir düğün yaptı onlara ve muratlarına erdiler. Ben de kaldım orada. Ama düğün süresi bittikten sonra başka diyarlara gitmek için izin istedim ve ayrıldım. Şimdi siz benim kim olduğumu merak ediyorsunuz değil mi çocuklar. Yoo bunu söyleyemem işte. Ama bilin ki her masalda birazcık bulunurum. Çünkü masalları çok severim ben. Siz de severseniz belki yine karşılaşırız günün birinde. Gitmem lazım şimdi, hoşça kalın.

Pofla Paf

Ergim Sav * Kültür Bakanlığı * 1. Basım:
1994 * 57 sayfa * 19.5x13.5cm. * 1. hamur
kağıt, karton kapak * 10.000TL

Ergun Sav, 1933 yılında Dört Yol'da doğdu. Ankara Atatürk Lisesi'ni (1950), Ankara Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Londra'ya giderek tiyatro öğrenimi gördü. Paris (1964-67), Lagos (1967-70), Helsinki (1973-76), Büyükelçiliklerinde çeşitli görevler yaptı. Karlsruhe Başkonsolosluğu, Katar Büyükelçiliği, Brezilya Büyükelçiliği görevlerinde bulundu. Halen merkezde genel müdürdür. 1954-64 arasında Hisar Dergisi ile Tercüman ve Akşam gazetelerinde yazdığı eleştirileri, "Tiyatro Yazıları" adlı kitabında topladı (1964).

32 1970-1985 arasında radyoda, her cuma sabahı yayımlanan "**Halk Hikayeleri**" İş Bankası'na yayımlandı. İki piyesi (**Bir Başkası ve Vatan Yahut Namık Kemal**) ile üç çocuk oyunu (**Yakut Balık, Pofla Paf, Barış Kervanı**) Devlet Tiyatroları, İstanbul Şehir Tiyatrosu ve özel tiyatrolar tarafından sahnelendi. Beş çeviri oyunu da oynandı. Radyo ve televizyon için program yapmış, diziler için metinler de yazmıştır. Yetişkinler için yazdığı kitapları, Bilgi Yayınevinde yayımlanmıştır.

Pofla Paf iki küçük şişko peri. Bugüne kadar gökyüzünde yağmur bulutlarıyla oynayarak geçirmişler günlerini. Bir gün yaşlı peri, İyilik Tanrıçası'na yeryüzüne inmenin onu çok yorduğunu, artık iyice yaşlandığını söyleyince bizim şişko periler yeryüzüne inme görevini üstlenmişler. Ne yapmak için mi? Tabii ki iyilik.

İnsanları tanımadan iyiyi kötüyü nasıl ayırt edecekler? Ya iyiye kötülük, kötüye iyilik yaparlarsa! Ayrıca Pof ile Paf iyilik nasıl yapılır, kötülük nasıl engellenir, bunu bile bilmiyorlar. Çok kolay, el ele tutuşacaklar, "Ey fener, bey fener, yardıma gel fener," diyecekler. Gökten bir fener inecek. Ne dilerlerse yapacak. Hepsi bu.

Yeryüzünde hiçbir şey bu kadar kolay olamaz. Ama bizim küçük periler henüz bunu bilmiyorlar. Nasıl öğreneceklerini merak ettiyseniz, Pofla Paf'ı okuyun.

Yer yer yazım yanlışları yapılmış kitapta. İfade bazen bozulmuş. Ama genel olarak anlatım düzgün. İyilik eden iyilik bulur. İşte kitap bu evrensel temayı işlemiş. Daha önce birçok benzeri yazılmış ve daha da yazılacak. Eminim bu konuya ilişkin pek çok kitap okumuşsunuzdur sizler. Bunu da okuyabilirsiniz. Bir kitap daha okumuş olacaksınız yani. Daha ne istiyorsunuz. Hepinize iyi okumalar.

MAVİBULUT YAYINLARI

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLERİ DİZİSİ

Artık Kendim Boyayabilirim * *Fatih Erdoğan*

Artık Kendim Çizebilirim * *Fatih Erdoğan*

İLK KİTAPLAR DİZİSİ

Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*

Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*

Kardeş İsteyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*

Sabahı Boyayan Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*

Uyuyamıyor musun Küçük Ayı (Ciltli) * *Waddell- Firth*

Kırçıl Horoz (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Demet'in Bahçesi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Kedi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Balık (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Köpek (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Kuş (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Annem ve Ben * *Leylâ Sakpınar*

Kardeşim ve Ben * *Leylâ Sakpınar*

Şıkırdak'ın Çıngırağı (Ciltli) * *Aysel Gürmen*

ARTIK KENDİM OKUYABİLİRİM DİZİSİ

Pabucumun Bağı Çözüldü * *Fatih Erdoğan*

Okula Geç Kaldım * *Fatih Erdoğan*

Dedem Bana Düdük Yaptı * *Fatih Erdoğan*

Geçiyordum Uğradım * *Fatih Erdoğan*

FINDIK KİTAPLAR DİZİSİ

Pufpuf Ayı Bal Peşinde * *A. A. Milne*

Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri * *A. A. Milne*

Park, Peri ve Belediye Başkanı * *Dilek Aykul Bishku*

Bayan Tutu Modaya Uyuyor * *Melek Güngör*

Gökyüzündeki Tuhaf Delik * *Dilek Aykul Bishku*

EDEBİYATA DOĞRU DİZİSİ (Ciltli)

Kanaryamın Öyküsü * *Ayla Çınaroğlu*

Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev * *Ayla Çınaroğlu*

Serdar'ın Öyküleri * *Nuran Turan*

Serdar'a Öyküler * *Nuran Turan*

KİTAP KURDU DİZİSİ (Ciltli)

Küçük Prens * *A. Exupery*

Uçurtmam Bulut Şimdi * *Sevim Ak*

Seni Seviyorum Coco * *Güngör Köknel*

DERGİLER

KIRMIZIFARE Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi

Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ Dergisi

Dev nerede gizli?

Bu resimdeki devin nerede olduğunu bilmeseniz de Kırmızıfare'ye abone olabilirsiniz. Ama bir bakışta bulabiliyorsanız, iyi bir Kırmızıfare okuru olmaya adaysınız demektir. Hemen bizi arayın.

KIRMIZIFARE ABONELİK SERVİSİ: 0212 252 63 75-76